

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

Ο βασιλεύς της Ισπανίας Φίλιππος ο Β', κατά την εορτή των γενεθλίων της τρίτης συζύγου του Άννας, της Έστερ για δύο φορές μιά ανεκτάμητη... σαλάτα, μέσα σ' ένα χρυσό πιάτο, συνοδεύοντάς την με την εξής επιστολή :

«Αγαπητή μου... Σου στέλνω τη σαλάτα αυτή, η όμοια, πι- στεύω, θα σου φανή νοστιμώτατη. Καθώς βλέπεις, σί' όλα λογο- λούμαι, ακόμα και στή... μαγειρική. Θα μπορούσω λοιπόν ν' απο- σπάσω τα συγχαρητήριά σου; Τα δικιά μου τα έχεις για την εορ- τή σου. Φίλιππος».

Η περιφημή αυτή σαλάτα — ελληνική βασιλική — αποτελείτο από ... πολυτίμιους λίθους. Τα χορταρικά ήταν πολιτιστικά ομαροκόδια, το λάδι τριμμένα τομάτια, το ξύδι σάννη ρουμανικών, το αλάτι τέ- λος διαμόνια και μαργαρίτα!

Ο Μέγας Ναπολέον είχε μεγάλη αδυναμία στο κυνήγι και πολ- λές φορές διοργάνωνε πολιτισμώτατες κτηνηγετικές εκδρομές.

Ήταν όμως καλός σκοπευτής και πολύ σπάνια κατόρθωνε να σκοτώσει το θηραμά του, γιατί πυροβολούσε χωρίς να σκοπεύη και χωρίς να στηρίξη το όπλο του στον ώμο. Μιά μέρα, κτηνηγώντας μαζί με το στρατάρχη Μασσενά, είδε ένα κύνισιο. Κι' επειδή — κατά τους τότες — έπρεπε να πυροβολήση αυτός πρώτος κα- τὰ τὸν πούλιον, σήκωσε γρήγορα — γρή- γορα τὸ όπλο του και τράβηξε μιά γρηθ μείδι, έντελῶς στην τήχη ὄμιος.

Τὰ σπάνια, ἀντὶ τῆς ζητησίμου φρικὰ τις πέδιδες, σκόρπισαν πρὸς τὸ μέρος πού στεκόνοτουσαν οἱ ἀκόλουθοι τοῦ αυτοκρά- τορος. Ἐνα μάλιστα ἀπ' αὐτὰ χιτώνος τὸ Μασσενά στὸ μάτι. Ἀμέσως γύρισαν ὅ- λοι στὰ ἀνάκτορα κι' ὁ ἴδιος ὁ Ναπολέον ἔδωσε διαταγή στὸν ἰδιώτερο γιατρό του, τὸν περίφημο Λαρσί, νὰ τρέξη καὶ νὰ πε- ριποιηθῇ τὸ πρῶμα τοῦ στρατάρχου Μασ- σενά, τοῦ ἐνδόξου νικητοῦ τῆς Ζυρίχης.

Ὅταν τὴν ἐπομένη ὁ Ναπολέον ἐπε- σκεφθῆ τὸ Μασσενά στὴν κλινική, ὅπου τὸν εἶχαν μεταφέρει, ὁ ἐνδοξὸς στρατάρ- χης τοῦ εἶπε με κάποια ἀνησυχία :

—Μεγαλειότατε, ὁ γιατρός δὲν μοῦ εἶπε ἂν θὰ μείνω τυρλὸς ἢ ὄχι. Θέλω νὰ τὸ ξέρω αὐτό.

—Ὅχι δά, στρατάρχα, εὐτυχῶς δὲν εἶνε σπουδαίον τὸ πρῶμα, ἀπάντησε ὁ Να- πολέων, ὁ ὁποῖος εἶχε βεβαιωθεῖ ένταμε- ταξὺ, ὅτι τὸ πρῶμα δὲν ἦταν ἐπιπυδνόν.

Καὶ γὰρ νὰ πείσει τὸ στρατάρχη, ἔβγα- λε καὶ ἄλλωστε ἔμπρός του ἕνα ἔγγραφο.

—Νά, διαβάσετε ἐδῶ... τοῦ εἶπε.

Ήταν μιά διαταγή, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Μασσενά ἄνοιμαζέτο ἀρχιπρωτάρχησ τοῦ στρατοῦ στὴν Πορτογαλία. Ὁ στρατάρχης εἶπε γελώντας γὰρ τὸν αυτοκράτορα :

—Ὁ διαβολάνθρωπος! πάντοτε θέλει νὰ ὀχνη σάχητη... σὰ μάτια !..

μείνω ἀνύπαντρος παιὰ γὰρ πάντα. Δὲν πείρνω ἔλλη. Ἐσκίησε τὸ κεφάλι του ὁ μπρούτζινος κείνος καὶ νεκρὸς κολοσσός. Εἶδα τὰ μάτια του νὰ βουρκάνουν καὶ ἦμιον ἔτοιμος, θλιμ- μένος κι' ἐγὼ μαζί του, νὰ ξεστομίσω λίγα λόγια κουράγιου καὶ παρηγορίας.

Μά... μὰ βορεία, μολυσμένη πνοή, σὺν γέθγανε ἀπὸ σκου- λιασμένον πτόμα, μωβόησε τὴν ἀνδρα. Καί... — Σπύρη, σενιός... Χού... χα, Χού... χα !... Ξεφάνισε ἀ- γοιμημένος ὁ Βαροῦα κι' ἄρταξε με μακασμένη γρηγοράδα τὸ πε- λώριο δοξάρι του, τέντωσε δαμνισμένα τὴ χωντρή χορδή του κι' ἐνῶ ἐγὼ, ἀνύπαντρος ἀκόμα, ἔσκυθα πρὸς τὰ κάτω, ἔνα βοῦθμα ἀν- τήχησε σ' αὐτιά μου... ἕνα σφύριγμα στρυγγιλάριου... κάτι σὺν βορραυσιασμένο, κλαγγάριου οὐραυλαχτὸ θηρίου. Καί... —

Μὲ τὸ βέλος βαθειὰ καρφωμένο καταμοσῆς στὸ μάτι του, ἔνας τρωματικὸς κροκόδειλος ξεανάπεσε στὰ θολὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, σπαρασσάοντας με λίσσα. Μά καθὼς ἔπεφε Ξανά μέσα στὸ νερό, πρόλαβε τὸ βδελυρὸ σαγόνι του νὰ κωρυελάση ἐπιπύλαμα τὴν ἄερα τοῦ Σκοριακίου μου.

Κλωμάσασμε σὺν πεθομένοι ὄλοι μας τὴν ὄρα καὶ ξεφυχοῦσε ὁ κροκόδειλος ἐκεῖνος. Καὶ καὶ γλω- μὸς ἀπ' ὄλους ἐγὼ, τέντωσα τὸ χέρι μου κι' ἔσφιξα βρομὰ τὸ ἀποστέλινο χέρι τοῦ Βαροῦα.

Αἰχρὼς τὴν ἠεροάνθρωπη ψυχραμία του καὶ τὴν ἀλάνθαστη ματιά του, θὰ ἦμιον στὰ διὰ κοιμημένος ἀπ' τὸ δοθάνοιχο τοῦ θηρίου στόμα!... DANIEL RICHE

Ο Προθηγκιανὸς ποιητὴς Φρειδερίκος Μιστράλ.

ΕΚΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΦΡ. ΜΙΣΤΡΑΛ

Η ΑΓΑΠΗΣ ΤΟΥ ΦΑΥΝΟΥ

Ἐλα γυνὴ στὴν ἀργαλιά μου. Ἡ νύχτα τώρα ξεφυχοῖται, Στερεὲς ἀνυλαμπὲς ἀρίνει καὶ πρὶζοτρίζει τὸ κωντῆλι. Τὸ κέδρονό μου τὸ ρολὸί με πένθημο ρυθμὸ χιωνάει, Κι' ἀπόμικρα μὲς' στὰ χορῶμα οὐραυλάζουν ἄγρια οἱ σπάλιοι.

Σὺν κάτι νὰ σγορπισθῆναι, τραγῶμα μας. Ἐλα σιμά μου, Τὰ κόκαλά σου δὲς μου χεῖλη, τὰ μάτια σου τὰ φλογισμένα, Θέλω σὺν Βάσχη νὰ σὲ σφίξω στὴ διακωσμένην ἀργαλιά μου, Θέλω παράλυτος νὰ πέσω στὰ στήθη σου τὰ πετρομμένα.

Τῆς χήρας τὸ παιδί στὸ πλάι, στὸ σπίτι τὸ γεγονικό μας Ξεφύρησε διὰ φρεσ καὶ ξεφυρνοῦνε οἱ γειτόνοι. Ἐλα νὰ χιτισομε ἀγάπες, ζῶες στὸ σπίτι τὸ δικό μας, Νὰ κωλοστοῦμε μὲς' στὴ νύχτα. Γιὰ κῆττα, πέρα, ξεμερῶνε.

Θέλω μέσα σ' αὐτὴν τὴ νύχτα, μὲς' στὸ νεκρὸ καὶ στὸ σκοπαδί Ζοῦ νὰ πάρω καὶ νὰ δώσω ἀπ' τὴ ματιά σου, ἀπ' τὰ χεῖλη, Νὰ λυόσω μ' ἕνα φέλιμά σου καὶ μ' ἕνα (σὺν χουδάτο χάδι Τὴν ὄρα πού μαρολοῦνε κι' οὐραυλάζουν (ἄγρια οἱ σπάλιοι.

ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΑΝΤΗΛΙΟΥ

Ἐλα νὰ σὲ πάρω μὲς' στὴν ἀργαλιά (μου. —Τάχατε πού θάδωρε τέτοιον ἀργαλιά; Ἐλα νὰ μεθίσσης ἀπὸ τὰ φιλιὰ μου, Τὰ τρελλὰ φιλιὰ!

Ἐλα νὰ σὲ βρέξω με τὰ δάκρυά μου, —Λόγια τῆς ψυχῆς μου μαργαριταρήνια, Καὶ νὰ γίης ἔλα δίπλα στὴν καρδιά (μου,

Δίχως φόβο κι' ἔνοια. Τὸ γλωπὸ κωντῆλι ἄς το νὰ φωτίξη Μόνον φοβισμένο. Λήσε τὰ μαλλιά σου, Δῶσε μου τὰ χεῖλη, γρηγορα, πεθαίνο.

Θέλω σὺν κουρέλι μὲς' στὴν ἀργαλιά μου Πότε νὰ σὲ σφίγγω, πότε νὰ σὲ παίρνω, Νὰ σὲ ἰδῶ νὰ σβήσης κάτῳ ἀπ' τὰ φε- (λιά μου καὶ νὰ σὲ συντρίβω στὸ βαρὺ μου στέρνο.

Θέλω τὰ φιλιὰ σου νὰ ρουφῶ νὰ πίνω Τὰ ὄγρα σου χεῖλη, τὰ θολὰ σου μάτια. Τὴν ψυχὴ μου δὴ μὲσα σου νὰ χινο, κι' ἄστερα νὰ πέφτω σὰ σαρὸς κομιάτια.

Θέλω νὰ τὰ βλέπω ὄλα σγορπισμένα. Τὰ μαλλιά σου, τὴν ψυχὴ, τὰ χεῖλη. Ὅλα σὰ μὰ μάζα κάτῳ πεταμένα Καὶ νὰ τὰ φροτίζω μόνον τὸ κωντῆλι.

Θ Ε Λ Ξ

Θέλω νὰ λύσω τὰ μαλλιά σου πού μοιάζουν καταρράχτες μαθρο, Θέλω νὰ πίνω ἀπ' τὰ φιλιὰ σου τ' ἀθάνατο τὸ μαγεὸ νερό. Νὰ κλάρω, νὰ πονέσω, νὰ χαρῶ Παρηγοριὰν ὁ πόνος μου γὰρ νάβρω.

Θέλω στῆς νύχτας μέσα τ' ἄγρια καὶ βαθειὰ σκοτάδια Νὰ χισω στὴν ψυχὴ μου ὄλη τὴ πολλὴ ματιά σου. Θέλω νὰ μεθῆρ ἢ χαρραγῆ στὴν ἀργαλιά σου Νεκρὸν ἀπ' τὰ πολλὰ σου βελουδένια χάδια.

Θέλω νὰ νοῦσω φρεῖη, ἀνατραχίλα, πόνον καὶ λαχτάρα; Θέλω τὴν ὄραν δπου ξεφυρνοῦν σιμά στὸ λῆνο ἢ (μάτια,

Ἡ τὴν αἰγὴ δταν ἀργὰ χιτυὰ τοῦ δοθου ἢ κα- (μάτια, Γονατιστὸς νὰ πῶ βουδά μὰ προσεγγὴ καὶ μετ (κατάρα.

Μετὰφρασεῖς Ν. ΓΡΙΜΑΛΛΗ

